

9 februarie – 15 februarie

Cele șapte trâmbițe

Textul de memorat: „În zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi, prorocilor.” (Apocalipsa 10:7)

În scena peceții a cincea, am văzut că strigătul martirilor reflectă strigătul credincioșilor asupriți ai lui Dumnezeu din toate secolele. Ei sunt înfățișați stând sub altar și cerându-l lui Dumnezeu dreptate și răzbunare: „Până când, Doamne?” (Apocalipsa 6:10). Glasul din cer îi îndeamnă să aștepte, pentru că va veni și ziua în care Dumnezeu îi va judeca pe cei care le-au făcut rău. Apocalipsa 6:15-17 îl înfățișează pe Isus Întorcându-Se pe pământul acesta și aducând judecata asupra celor care le-au făcut rău urmașilor Săi.

Scena peceții a cincea prezintă experiența poporului lui Dumnezeu de-a lungul istoriei, din vremea lui Abel și până la vremea când Dumnezeu va judeca și va răzbuna. În final „sângele robilor Săi” (Apocalipsa 19:2). Credincioșii trebuie să rămână neclintii și să aibă încredere că El le ascultă rugăciunile.

Viziunea despre cele șapte trâmbițe ne arată că Dumnezeu a intervenit pe parcursul istoriei în favoarea poporului Său oprimat și că i-a pedepsit pe cei care i-au făcut rău. Scopul acestor trâmbițe este să le dea copiilor lui Dumnezeu asigurarea că Cerul nu este indiferent la suferința lor.

Duminică, 10 februarie – Rugăciunile sfinților

Apocalipsa 8 se deschide cu o imagine în care șapte îngeri stau înaintea lui Dumnezeu pregătiți să sune din trâmbițe. Însă, înainte ca îngerii să sune din trâmbițe, ne este explicată semnificația teologică prin intermediul altei scene.

Iată o descriere a serviciilor zilnice din Templul de la Ierusalim, dintr-un comentariu biblic evreiesc. La jertfa de seară, mielul era pus pe altarul arderilor-de-tot și sângele era vărsat la picioarele altarului. Preotul rânduit lua cădelnița de aur în templu și aducea tămâie pe altarul de aur din Locul Sfânt. Apoi ieșea din templu și arunca jos cădelnița, cu un zgomot puternic. Atunci, șapte preoți sunau din trâmbițe, marcând finalul serviciilor zilei.

Observăm că în Apocalipsa 8:3-5 sunt folosiți termeni legați de jertfa de seară. Este semnificativ faptul că îngerul primește tămâie ca s-o aducă pe „altarul de aur, care este înaintea scaunului de domnie” (Apocalipsa 8:3). Tămâia reprezintă rugăciunile poporului lui Dumnezeu (Apocalipsa 5:8).

Apocalipsa 8:3-5 ne dă informații importante despre trâmbițe: Cele șapte trâmbițe sunt judecățile lui Dumnezeu asupra oamenilor răzvrătiți, ca răspuns la rugăciunile poporului Său asuprit.

Trâmbițele încep să sune după moartea lui Isus ca Miel și se succedă de-a lungul istoriei până la revenirea Sa (vezi Apocalipsa 11:15-18).

1. Ce semnificație are focul aruncat pe pământ? Apocalipsa 8:5

Îngerul umple cădelnița din focul de pe altar și îl aruncă pe pământ. Fapt semnificativ, focul provine de pe altarul pe care au fost aduse rugăciunile sfinților. Aceasta ne arată că judecățile celor șapte trâmbițe se abat asupra locuitorilor pământului în replică la rugăciunile poporului lui Dumnezeu. Acesta nu este uitat, ci Dumnezeu va interveni în favoarea lui când va considera El că a venit timpul.

Luni, 11 februarie – Semnificația trâmbițelor

În Vechiul Testament, trâmbițele aveau un rol important în viața zilnică a israeliților (Numeri 10:8-10; 2 Cronici 13:14,15). Sunetul lor le amintea de închinarea din templu, dar era și semnal în bătălie, la vremea recoltei și în timpul sărbătorilor. Sunetul trâmbițelor era în relație directă cu rugăciunea. La templu și de sărbători, trâmbițele îi „aminteau” lui Dumnezeu de legământul cu poporul Său și le aminteau credincioșilor să se pregătească pentru „ziua Domnului” (Ioel 2:1). Într-o bătălie, sunetul de trâmbiță, însoțit de rugăciuni, îl chema pe Dumnezeu să-Și scape poporul. Acesta este fundalul trâmbițelor din Apocalipsa.

2. Asupra cui cad judecățile celor șapte trâmbițe? Apocalipsa 8:13; Apocalipsa 9:4,20,21

Evenimentele descrise aici indică intervenția lui Dumnezeu ca răspuns la rugăciunile poporului Său. Dacă pecetea se referă în special la cei care mărturisesc a fi poporul lui Dumnezeu, trâmbițele anunță judecățile împotriva locuitorilor pământului (vezi Apocalipsa 8:13) și îi avertizează pe oameni să se pocăiască până nu e prea târziu.

Cele șapte trâmbițe acoperă perioada dintre timpul lui Ioan și finalul istoriei acestui pământ (Apocalipsa 11:15-18). Ele sună în timp ce în cer se desfășoară mijlocirea (8:3-6) și pe pământ este propovăduită Evanghelia (10:8 - 11:14). Judecățile vestite de trâmbițe sunt parțiale - afectează a treia parte a pământului. Trâmbița a șaptea anunță că Dumnezeu preia conducerea care I se cuvine. Trâmbițele corespund în mare perioadelor acoperite de cele șapte biserici:

- a) Primele două vestesc judecățile asupra națiunilor care L-au răstignit pe Hristos și au persecutat biserica primară: Ierusalimul răzvrătit și Imperiul Roman.
- b) Trâmbițele a treia și a patra arată reacția Cerului la apostazia din epoca medievală și la cea de după Reformă.
- c) Trâmbițele a cincea și a șasea descriu situația lumii de după Iluminism, caracterizată de o activitate demonică largă pentru a strânge lumea la bătălia de la Armagedon.

Istoria lumii este sângheroasă, plină de durere și tristețe. Cum sunt lucrurile care ne-au fost promise prin Isus?

Marti, 12 februarie – Îngerul cu cărticica deschisă

Trâmbița a șasea ne aduce la timpul sfârșitului. Înainte de ea, este inserat un pasaj în care se explică misiunea și experiența poporului lui Dumnezeu atunci.

3. Ce simboluri apar în următorul pasaj? Apocalipsa 10:1-4

Îngerul, care pare a fi Hristos, ține în mână o cărticică deschisă. El își pune piciorul drept pe mare și piciorul stâng pe pământ, semn al domniei Sale universale și al importanței mondiale a anunțului pe care-l va face. Strigătul Lui este ca răcnetul unui leu, simbol al glasului lui Dumnezeu (Osea 11:10).

Ioan este oprit să scrie ce au spus tunetele. Există unele lucruri legate de viitor pe care Dumnezeu nu ni le-a descoperit.

4. Compară următoarele pasaje. Care sunt expresiile care apar în amândouă? Apocalipsa 10:5-7; Daniel 12:6,7

În declarația îngerului că „nu va mai fi nicio zăbavă” (în KJV: „nu va mai fi timp”), apare termenul grecesc *chronos* care se referă la timp. El trimite la Daniel 12:6,7, unde un înger declară că persecutarea sfinților va dura o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme (sau ani profetici), adică 1 260 de ani literală (538-1798 d.Hr.). După această perioadă profetică, va veni sfârșitul.

Declarația aceasta face trimitere la perioadele profetice din Daniel, în special la cele 2 300 de zile profetice din Daniel 8:14 (457 î.Hr. - 1844 d.Hr.). Aceasta avea să fie ultima perioadă profetică precizată. Ellen G. White afirmă: „Timpul acesta, pe care îngerul îl anunță cu jurământ solemn, este ... timp profetic, care ar trebui să preceadă venirea Domnului nostru. Altfel spus, poporul nu va avea un alt mesaj despre un timp clar delimitat. După această perioadă, dintre anii 1842 și 1844, nu mai poate exista o delimitare clară a timpului profetic. Calculul cel mai lung ajunge în toamna anului 1844” (Comentariile lui Ellen G. White, *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 7, p. 971).

Ce ne spune aceasta despre stabilirea de noi perioade profetice?

Miercuri, 13 februarie – „Ia cărticica... și mănânc-o”

Citește Apocalipsa 10:8-11. În Biblie, faptul că profetul „mănâncă” o carte sau un sul care conține mesajul lui Dumnezeu reprezintă asumarea misiunii de a-l transmite poporului (Ezechiel 2:8-3:11; Ieremia 15:16). Când este primit, mesajul este plăcut, dar, când este vestit, aduce uneori amărăciune, pentru că întâmpină opoziție și refuz din partea multora. Experiența dulce-amară a lui Ioan când mănâncă sulul este legată de desigilarea profețiilor despre timpul sfârșitului din cartea lui Daniel. Aici este reprezentată biserica ce are misiunea de a vesti Evanghelia la sfârșitul perioadei profetice de 1 260 de zile.

Din context înțelegem că experiența simbolică a apostolului arăta către o altă experiență dulce-amară ce urma să aibă loc la finalul perioadei de 2 300 de zile profetice (ani). Pe baza profețiilor din Daniel, milleriții au conchis că Hristos avea să revină în anul 1844. Mesajul acesta a fost dulce. Însă, când Hristos nu a revenit la data aceea, mesajul s-a făcut amar. Trimiterea lui Ioan să proorocească din nou este un simbol pentru grupa celor care au trecut prin dezamăgirea de la 1844, care au pornit să vestească din nou revenirea lui Hristos așa cum au înțeles-o din profețiile cărții lui Daniel.

5. Ce i se cere apoi lui Ioan să facă? Apocalipsa 11:1,2

Pasajul de aici continuă scena din Apocalipsa 10. Lui Ioan i se cere să măsoare templul, altarul și pe închinători. În Biblie, măsurătoarea simbolizează judecata (Matei 7:2). Templul care trebuie măsurat se află în cer, unde Isus slujește pentru noi. Menționarea templului, a altarului și a închinătorilor evocă Ziua Ispășirii (Leviticul 16:16-19), care era o zi de evaluare, în care Dumnezeu judeca păcatele poporului Său. Apocalipsa 11:1 se referă, așadar, la judecata desfășurată înainte de revenirea lui Isus. Judecata aceasta îl are în vedere pe poporul lui Dumnezeu - închinătorii din templu, dar și justificarea caracterului lui Dumnezeu.

Cum ne ajută descrierea ritualului din Ziua Ispășirii (Leviticul 16) să înțelegem că judecata este o veste bună?

Joi, 14 februarie – Cei doi martori

6. Ce trăsături ale celor doi martori reflectă rolul lui Zorobabel de împărat și rolul lui Iosua de preot? Apocalipsa 11:3-6; Zaharia 4:2,3,11-14

Ideea de „doi martori” provine din sistemul juridic evreiesc (Ioan 8:17). Cei doi martori reprezintă Biblia.

Martorilor li se dă să proorocească îmbrăcați în saci în perioada profetică de 1 260 de ani (538-1798 d.Hr.). Faptul acesta ne trimite înapoi la Apocalipsa 10:11, unde i se cere lui Ioan să proorocească din nou. Deci chemarea de a proroci îi este adresată bisericii de după încheierea acestei perioade, care trebuie să vestească mai departe adevărul lui Dumnezeu în lume. Sacul este o „haină” de doliu (Geneza 37:34); el arată către dificultățile prin care avea să treacă poporul lui Dumnezeu în această perioadă.

7. Citește următorul text și notează-ți elementele pe care nu le înțelegi, ca să le discuți împreună cu membrii grupei! Apocalipsa 11:7-13

Fiara care îi omoară pe cei doi martori se ridică din locuința lui Satana. Uciderea martorilor corespunde în istorie cu atacul ateismului asupra Bibliei și cu interzicerea religiei din timpul Revoluției Franceze. Sistemul acesta antireligios a fost caracterizat de degradarea morală a Sodomei, de aroganța ateistă a Egiptului și de răzvrătirea Ierusalimului. Ce s-a întâmplat cu Isus în Ierusalim s-a întâmplat din nou acum cu Biblia în mâinile acestui sistem antireligios. Învierea martorilor indică reaprinderea interesului față de Biblie după Revoluția Franceză, interes care a dus la înființarea de societăți biblice și la apariția a numeroase mișcări misionare de răspândire a Bibliei.

Lumea va asista până la sfârșitul ei la o predicare mondială a Bibliei, fără precedent. Această proclamare finală va stârni o opoziție alimentată de demoni, care vor face minuni pentru a atrage lumea în ultima bătălie împotriva martorilor credincioși ai lui Dumnezeu (Apocalipsa 16:13-16).

Vineri, 15 februarie – Un gând de încheiere

Trâmbița a șaptea (Apocalipsa 11:15-18) anunță încheierea istoriei acestui pământ. A sosit timpul ca Dumnezeu să facă dreptate. Planeta răzvrătită, aflată sub stăpânirea lui Satana mii de ani, urmează să se reîntoarcă în posesia și sub stăpânirea lui Dumnezeu. După moartea lui Hristos pe cruce și înălțarea Sa la cer, lui Satana, uzurpatorul, i s-a interzis pentru totdeauna accesul în cer, iar Hristos a fost proclamat stăpânul legitim al pământului (Apocalipsa 12:10). Satana, știind că mai are puțin timp, se luptă din răsuputeri să distrugă orice mai poate (Apocalipsa 12:12). Trâmbița a șaptea anunță că puterile uzurpatoare au fost înlăturate și lumea aceasta a intrat în sfârșit sub stăpânirea legitimă a lui Dumnezeu.

Trâmbița a șaptea prezintă conținutul restului cărții Apocalipsa, care tratează despre evenimentele finale: (1) *Neamurile se mâniaseră* (Apocalipsa 12-14), Satana înfuriat (Apocalipsa 12:17), împreună cu cei doi aliați ai lui - fiara ridicată din mare și fiara ridicată din pământ -, pregătește popoarele pentru lupta împotriva poporului lui Dumnezeu. (2) *Mânia Ta a venit*: Dumnezeu răspunde la mânia popoarelor cu ultimele șapte plăgi, numite mânia lui Dumnezeu (Apocalipsa 15:1). (3) *Timpul pentru judecata morților* (Apocalipsa 20:11-15). (4) *Răsplata slujitorilor lui Dumnezeu* (Apocalipsa 21-22). (5) *Să nimicească pe cei ce nimicesc pământul* (Apocalipsa 19:2) - aici se declară că Babilonul din timpul sfârșitului este judecat pentru că a distrus pământul. Distrugerea lui Satana, a oștilor lui și a celor doi aliați ai lui constituie ultimul act din drama marii lupte (Apocalipsa 19:11 - 20:15).

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Leviticul 22 - Numeri 1

1. Ce poruncă au primit israeliții, în „afară de” cea referitoare la sărbătorile anuale?
2. Cine trebuia să pregătească untdelemnul pentru sfeșnic?
3. În ce condiții a făgăduit Dumnezeu că pământul va da o recoltă triplă într-un singur an?
4. Cum aveau să plătească israeliții datoria fărâdelegilor lor?

Istoria mântuirii, capitolul 51

5. Ce s-ar fi întâmplat cu așteptătorii, dacă nu ar fi existat cuvinte și pasaje încurajatoare în Scripturi?